

Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, înainte de patima Sa cea de bunăvoie şi mântuitoare, le- a spus Sfinţilor Apostoli:”Mă duc să vă gătesc vouă loc. Iar după ce vă voi pregăti un loc, mă voi întoarce şi vă voi lua la Mine, ca acolo unde sunt Eu şi voi să fiţi”(Ioan 14, 3).; „Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi”(v. 18): Iar în încheiere le- apus:”Şi acum v- am spus acestea, înainte de a se întâmpla, ca să credeţi când se vor întâmpla” (v. 29). Cu alte cuvinte Mântuitorul îi pregăteşte pe Sfinţii săi Apostoli pentru vremea când se vor despărţi, urmând ca la 40 de zile după Slăvita Înviere să se înalţe la cer.

Sărbătorim astăzi Înălţarea Domnului la Cer, numită în popor şi Ispas, eveniment din istoria mântuirii neamului omenesc, împlinit la 40 de zile după Înviere. Sărbătoarea şi-a luat numirea de la minunea făcută de Iisus cu însăşi persoana Sa, şi preamărită în cartea Faptele Sfinţilor Apostoli cu aceste cuvinte:”Până în ziua în care S-a înălţat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i- a ales, Cărora S-a înfăţişat pe Sine viu după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre Împărăţia lui Dumnezeu. Şi cu ei petrecând, le- a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui....Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S- a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei. Pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, Care au şi zis: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer, astfel va şi veni, precum L- aţi văzut mergând la cer. Atunci ei s- au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim.”(cap.1, v. 2,3,4,9,10,11 şi 12).Deşi această sărbătoare a fost aşezată în biserică în primele timpuri creştine cea dintâi informaţie despre ea o aflăm în Constituţiile Apostolice(sec. al II- lea) unde se spune că:”... numărând iarăşi de la cea dintâi Duminică a Paştilor, 40 de zile, să ţineţi în ziua a 5- a săptămânii (adică Joi), după ziua Domnului (Duminica), sărbătoarea Înălţării Domnului, în care El S- a ridicat în ceruri la Dumnezeu Tatăl”.Tot în această carte mai citim că: „ Înălţarea să se serbeze cu bucurie, căci ea este sfârşitul planului de mântuire al lui Hristos”.

Sfântul Ioan Gură de Aur numeşte această sărbătoare” ziua luminoasă a înălţării celui Răstignit” iar Sf. Grigore Turoneanul arată şi solemnitatea cu care se preamărea Înălţarea Domnului în Biserica din Galia. Învăţături frumoase cu adânci cugetări religioase relative la ceastă zi mare, au rămas de la Sf. Atanasie cel Mare şi Sf. Grigorie de Nysa. În vechime, pe muntele Măslinilor se începea solemnitatea în ziua premergătoare Înălţării Domnului, cu lumini pe munte. Sărbătoarea a căpătat o mare solemnitate mai ales în sec. al IV- lea, când Sf. Împărătească Elena, mama Sf. Constantin cel Mare, a ridicat o vestită biserică (Eleona), pe muntele Eleonului sau al Măslinilor, în Ierusalim, de unde Mântuitorul S- a înălţat la cer.

În răstimpul celor 40 de zile, de la Înviere până la Înălţare Iisus S- a arătat de mai multe ori Apostolilor, a vorbit cu ei, i- a binecuvântat şi le- a dat poruncă să meargă în lume şi să propovăduiască Evanghelia „ la toată făptura”, să boteze în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să- i înveţe pe oameni toate câte „v- am poruncit vouă”, asigurându- i de prezenţa Sa activă, providenţiatoare „... iată Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacurilor”. De asemenea le- a dat puterea de a lega şi dezlega păcatele oamenilor.

Sfinţii Apostoli s- au convins pe deplin că Hristos a înviat, că Cel ce a fost Răstignit pe cruce este cu adevărat viu, s- au convins cu mintea, cu inima şi cu simţurile lor. Învierea Domnului a constituit prioritatea, centrul propovăduirii lor. Când sinedriştii le- au poruncit să nu mai vorbească despre minunea învierii, ei au răspuns că nu pot deoarece ei au fost martori. L- au văzut, L- au auzit şi a fost împreună cu ei, şi că au poruncă să propovăduiască şi se cuvine a asculta mai mult de Dumnezeu, decât de oameni.

A venit vremea despărţirii. La 40 de zile de la înviere Iisus a luat pe ucenicii Săi, S- a urcat pe muntele Măslinilor şi S- a înălţat la cer. Un nor luminos L- a cuprins şi Apostolii nu L-au mai văzut:”Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ucenicii Săi, S- a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu „(Luca 24, 41), „Ucenicii s- au întors la Ierusalim cu bucurie mare şi toată vremea erau în biserică, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu”(Luca 24, 52-53).

Minunată şi negrăită taină: Fiul lui Dumnezeu, „la plinirea vremii” S-a întrupat, S-a coborât la om, S- a smerit şi S-a deşertat pe Sine, luând chip asemenea nouă, fără de păcat; la Înălţare, firea noastră omenească unită cu dumnezeirea în persoana lui Iisus Hristos, se ridică la slava dumnezeiască, şi se face părtaşe de nemurire. Prin Iisus Hristos dobândeşte ceea ce a pierdut prin păcat:” În mormânt ne-am întors călcând porunca cea sfântă a lui Dumnezeu, iar prin Tine Născătoare de Dumnezeu de pe pământ la cer ne- am ridicat, scuturând stricăciunea morţii”.

Înţelegem că Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat, de o fiinţă cu Tatăl, de aceeaşi mărire şi putere şi că El aparţine nu numai unui timp, sau unor oameni, că lucrarea mântuirii săvârşită de El este pentru toţi oamenii din toate locurile şi din toate timpurile , şi este o lucrare divină, lucrare pe care nimeni dintre oameni n- ar fi putut să o împlinească.

În miezul operei răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu stă jertfa Sa pe Cruce, jertfă

ce are la temelie iubirea Sa fără de margini. Orice lucru important nu este uşor de împlinit, şi cere multă trudă şi osteneală, cere ascultare şi smerenie, dăruire până la jertfă.

Dacă privim cu luare aminte în istoria bimilenară a poporului nostru român şi dreptcredincios vom găsi nenumărate exemple de jertfire a multor fraţi ai noştri întru credinţă, a eroilor poporului nostru, românesc şi dreptcredincios, care au înţeles chemarea vremii, care au înţeles şi s- au pus în slujirea aspiraţiilor mari ale neamului nostru.

Precum Hristos S- a adus jertfă pe altarul crucii aşa şi mulţi fraţi ai noştri, fraţi de neam şi de credinţă s- au jertfit pe altarul patriei. Întotdeauna la Înălţarea Domnului îi pomenim pe toţi eroii neamului nostru, din toate timpurile şi din toate locurile, pe toţi aceia care şi- au jertfit viaţa pentru apărarea ţării, pentru realizarea unităţii statale, pentru înlăturarea oricărei forme de înrobire a românilor.

Cinstirea eroilor intră în tradiţia tuturor popoarelor. Unele popoare ortodoxe şi- au trecut marii eroi ai neamului lor şi ai credinţei în rândul sfinţilor. Aşa am făcut şi noi românii cu Ştefan cel Mare, Neagoe Basarab, Constantin Vodă Brâncoveanu, cel care şi- a jertfit viaţa, alături de cei patru fii ai săi, în ziua de Sfântă Mărie Mare din anul 1714, martirizat pentru că a rămas statornic în credinţa ortodoxă.

Alături de aceştia în ziua de Înălţare, în mod sărbătoresc, îi cinstim şi pe alţi mulţi domni români sau mari comandanţi de oşti, pe ostaşii din popor care, la chemarea ţării, au lăsat coarnele plugului şi au pus mâna pe arme, luptând pentru apărarea gliei străbune, ori de câte ori erau atacate hotarele ţării de neprieteni.. Eroi sunt şi ţăranii conduşi de Horia , Cloşca şi Crişan, ce au luptat împotriva asupritorilor, Tudor Vladimirescu şi pandurii săi, ţăranii conduşi de Avram Iancu şi alături de ei şi preoţi şi teologi, care s- au ridicat la luptă pentru drepturi naţionale şi sociale în anii 1848- 1849, apoi cei care au luptat pentru independenţă la 1877- 1878, la care îi adăugăm şi pe memorandişti. Eroi au fost zecile de mii de tineri ce s- au jertfit în primul război mondial, apoi sutele de mii care şi- au jertfit viaţa în cea de a doua mare conflagraţie mondială a sec. al XX- lea, pe câmpul de luptă cât şi în lagăre, în prizonierat. Nu uităm a- i aminti şi cinsti pe cei care au avut curajul, cu preţul vieţii , să înfrunte regimul comunist ateu, pe cei care au luptat în munţi, şi au sfârşit în faţa plutoanelor de execuţie, pe cei care au fost în amară detenţie în închisorile de la Jilava, Sighet, Piteşti, Aiud, Gherla, Râmnicu Sărat, Miercurea Ciuc, la canal şi în alte părţi. Nu trebuie să- i uităm nici pe fraţii noştri din Basarabia şi Bucovina, deportaţi din locurile natale, şi duşi în amară robie, tinerii nevinovaţi care şi- au jertfit viaţa în decembrie 1989.

Ceea ce facem noi la marele praznic al Înălţării Domnului la Cer,pomenirea eroilor neamului este şi o împlinire a îndemnului Sfântului Apostol Pavel:”Aduceţi- vă aminte de mai marii voştri, care v- au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu, priviţi cu luare aminte cum şi- au încheiat viaţa şi urmaţi- le credinţa”(Evrei 13, 7).

Sărbătoarea Înălţarea Domnului, cu pomenirea eroilor, se îngemănează într-un mod fericit. În această zi sfântă a Înălţării Domnului la cer, facem pomenire a înălţării sufletelor acestor eroi spre tronul Tatălui Ceresc, având nădejdea învierii, „ ştiind că Acela Care

L-a înviat pe Domnul Iisus” îi va învia şi pe ei” şi-i va aşeza alături de El”(II Corinteni 4, 14).

Binecuvântând jertfa eroilor noştri, să-L rugăm pe Bunul Dumnezeu să aşeze sufletele lor acolo unde cei drepţi se odihnesc, iar nouă să ne dea puterea de a le urma credinţa, dăruirea şi spiritul de jertfă, ca să lucrăm şi noi pentru fericirea neamului nostru şi spre slava lui Dumnezeu, Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

Pr. prot. Vasile- Aurel Pop